STOERTE-BECKER SUVERANUL OCEANULUI

NR. 20

ASALT ASUPRA LUI MONTE-CORVO

CAPITOLUL I

DOI BEŢIVI PLINI DE INIŢIATIVĂ

Stoerte-becker dădu în linişte toate dispoziţiile necesare pentru a intra pe deplin în posesia rămăşiţelor miraculoase ale lui Saint-Vincent în timp ce călugării din Monte-Corvo continuau să le taie retragerea interzicându-le practic orice legătură cu lumea exterioară. După ce a escaladat stâncile colţuroase care-i puseseră viaţa în pericol pentru a-şi face loc de trecere spre mănăstire îşi dădu seama că nici un fel de pericol nu era atât de pare încât să-l împiedice să pună la adăpost preţioasele oseminte. Descoperi cu această ocazie

calea secretă care-l conduseseră printre recifele care străjuiau ca nişte ciclopi plaja, de unde odată ajuns, putea coborî la cripta care prezerva rămăşiţele sfântului şi a cărui cheie mai era încă în posesia lui. Ce l-ar fi putut împiedica să-şi atingă scopul?

Ei,na ! El va avea de grijă de-a face tot ce e necesar prin forţele sale proprii. Dacă i se va bloca drumul prin acel culoar atunci îşi va croi un altul . Oricum acesta era prea îngust pentru a permite dispunerea întregii sale forţe numerice acolo. În timpul acesta călugării i-ar putea baricada ori obstrucţiona retragerea prin subteran. Desigur că această alternativă era mai puţin probabilă întrucât procedând aşa şi-ar fi subminat ei înşişi orice legătură cu exteriorul fără a mai dispune de posibilitatea de aprovizionare,pentru a supravieţui. Făcând astfel de calcule Stoerte-becker nu uită nici un moment posibilitatea trădării. Era doar vorba de-o specie de monahi sperjuri şi vicleni şi prin aceste ''calităţi'' sau însuşiri au ajuns să domine asupra unor eroi consideraţi până atunci invincibili. Despre cei din Monte – Corvo s-auziseră că erau capabili de cele mai tenebroase maşinaţiuni iar nobilul rege Vitalis cum era cunoscut Klaus Stoerte-becker, era o mărturie elocventă în acest sens după ceea ce pătimise la rândul său de pe urma monahilor.

În timp ce Stoerte-becker îşi făcea preparativele sale proprii părintele Ambrosius superiorul mănăstirii franciscane se instalase confortabil într-o încăpere luxos mobilată care dispunea de-o generoasă perspectivă înspre golful Saint-

Vincent şi Oceanul Atlantic. Dar în acel moment nu părea să fie conştient de loc de spectacolul magnific care se exhiba privirilor sale , ci înfundat în fotoliul său suspina şi se văieta de-o manieră lamentabilă. Avea tot capul înfăşurat în bandaje sub care se găsea un cucui de toată frumuseţea vizibil prin tunsoarea părului său scurt.

– Aveţi răbdare ,venerabile părinte ,nu pregeta să-i spună căpitanul, Bartholo care se afla aşezat vizavi şi care apucă chiar în timp ce vorbea un imens pocal cu nobilul vin de Murcia pe ca şi-l duse la gură. O să vă refaceţi curând doar fratele Bader a avut grijă să vă panseze şi să vă cureţe rănile cum e mai bine. Părintele superior gemu încă odată surd ceea ce nu-l împiedică de loc să înşface la rândul său un pocal asemănător umplut cu nobilul vin de Spania şi pe care-l sorbi dintr-o înghiţitură.

– O, Dumnezeule atotputernic! Exclamă el repunând cu tandreţe paharul său gol pe măsuţa alăturată, mizerabilii ăştia mi-au maltratat fiecare oscior atât de temeinic încât mă doare şi măduva din el ,dar mi-am promis că o să-i fac să se căiască amarnic şi-o să le citesc litaniile până or să rămână fără respiraţie şi în plus o să-i condamn pe fiecare dintre aceştia să recite câte 65 de Tatăl Nostru pentru mântuirea sufletelor tuturor călugărilor noştri.

– Aveţi perfectă dreptate venerabile părinte dar până atunci permiteţi-mi să-mi răcoresc gâtlejul uscat ca după focul curăţitor din purgatoriu.

– Iată o propunere căreia o să mă alătur şi eu cu dragă inimă , bravul meu căpitan Bartholo. După cum ştii prea bine de obicei nu prea beau , dar azi fac cu dragă inimă o excepţie fiindcă pe mine mă arde nu numai gâtlejul dar tot sufletul, ceea ce trebuie să recunoşti înseamnă mult mai mult. Şi iarăşi o ştii prea bine,focul ăsta diabolic a fost aţâţat de-acest blestemat de eretic căruia-i zice Stoerte-becker.

– Aşa o fi , nobile părinte dar incendiul acesta drăcesc care ne mistuie sufletul şi gâtlejul deopotrivă nu poate fi stins decât cu vinul acesta bun creştinesc pe care cu siguranţă l.a binecuvântat însuşi papa. Aşa se complimentară mai departe cei doi bravi convivi, îndemnându-se unul pe altul la golirea cât mai multor stacane în speranţa izbăvirii arsurilor sus menţionate.

– Nu-mi pot explica totuşi reluă căpitanul cum a reuşit corsarul acesta să escaladeze stâncile şi cu atât mai puţin povestea cu anaforniţa. Sunteţi absolut sigur că a existat vin în potir?

– Absolut sigur , după cum sunt tot atât de sigur că era vinul din care obişnuiesc să beau chiar eu şi că este cel mai bun din pivniţa mea.

Ochii căpitanului scânteiară în orbitele lor.

– Atunci aţi putea să-mi daţi să-l degust şi-apoi voi reuşi poate să ghicesc cum un astfel de vin se poate transforma subit într-un foc drăcesc.

– Păi nu văd la rândul meu decât o singură explicaţie: acest Klaus Stoerte-becker se află într-o relaţie culpabilă cu diavolul tot aşa cum compatriotul său Faust a făcut cândva alianţă cu el. Căpitanul îşi făcu cruce numaidecât.

– Este oare posibil aşa ceva, nobile părinte ? întrebă el pe-un ton înspăimântat fără să uite a-şi goli din nou stacana pentru a căpăta chipurile, curaj. Părintele superior i-o reumplu imediat răspunzându-i:

– Ascultă-mă cu atenţie invincibile căpitan. În oraşul Leipzig se găseşte o cârciumă frecventată de cei mai îndârjiţi băutori din ţară. Prinţul infernului este acolo un musafir constant întrucât după cum se ştie tocmai în locuri de genul ăstora sufletele îi cad cel mai uşor în plasă.

Ofiţerul se foii neliniştit pe scaunul lui ridicând o privire întrebătoare înspre faţa buhăită a abatelui.

– Diavolul e o prezenţă obişnuită în acel han crede-mă, căpitane.

E ţinut de-un hangiu cu nume predestinat Auerbachius, care mai are şi semnificaţia de Mefistofel. Doctorul Faust de care am amintit adineauri, se dărui diavolului cu trup şi suflet după ce făcu cu acesta următorul pact :Mefistofel va trebui să-i sară în ajutor pe tot timpul vieţii şi în schimb imediat după moarte va putea intra în posesia sufletului său pentru eternitate.

– Dar asta e nemaiauzit!

– Într-o zi când băieţii patronului Auerbachius se trudeau în zadar să scoată din pivniţă un butoi enorm umplut cu vin sosi doctorul Faust care luă locul calului după care purtă cu uşurinţă pe umerii săi butoiul urcând aparent fără nici un efort treptele pivniţei.

Căpitanul Bartholo îşi mai şterse încă odată fruntea transpirată după care-l privi înspăimântat pe părintele superior. Cele auzite îl impresionaseră fără discuţie , dar nu-i mai puţin adevărat că mai lucra şi vinul care i se urcase la cap.

– Nu pot decât să cred că şi acest Stoerte-Becker a făcut un pact asemănător cu Mefistofel de aceeaşi natură care-i permisese doctorului Faust să zboare prin aer împrumutând costumul diavolului. Piratul a făcut exact acelaşi lucru împrumutând costumul mefistofelic reuşind astfel să ajungă pe vârful lui Monte-Corvo.

– Problema se pune acum cum vom reuşi noi să ne apărăm de-această uneltire a infernului? Întrebă căpitanul cu un aer neliniştit.

– Prin rugăciune şi penitenţă , cum altfel? Va trebui să ne punem sub ocrotirea lui Saint-Vincent , sfântul nostru patron.

– Dar ştiţi prea bine că piratul acesta blestemat ne-a ameninţat că va reveni împreună cu toţi oamenii săi pentru a ne deposeda de moaştele acestui mare sfânt al Bisericii. Cum credeţi că am putea noi să organizăm o rezistenţă serioasă pentru a apăra cripta de aceşti eretici profanatori? Dacă ,aşa

cum spuneţi, Stoerte-becker a făcut acest pact cu diavolul eu n-o să pot face nimic întrucât pe de-o parte nu mă pot măsura cu forţele satanice şi pe de altă parte nici n-aş prea vrea să am de-a face cu ele.

Preotul superior păru să fie convins de forţa argumentului, o undă de îngrijorare încreţindu-i fruntea.

– Dar nu putem nici să lăsăm abaţia la discreţia acestui împeliţat!

– O clipă numai ,mi-a venit o idee. Ce-ar fi dacă am ascunde pur şi simplu moaştele?

– Ia-te uită! Nu se poate spune că eşti în pană de idei,căpitane! Dar unde să le ascundem? Sarcofagul nu poate fi mascat chiar atât de uşor.

– Perfect adevărat, venerabile părinte numai că eu nu mă gândeam deloc să ascundem sarcofagul că numai preţioasele oseminte. Piratul va pune mâna pe-un sicriu gol şi noi vom rămâne cu satisfacţia că i-am jucat un renghi urât acestui blestemat care se crede mai deştept decât toată lumea, başca reuşita noastră în salvarea situaţiei. – Măi ,măi,iată o idee demnă de-a i se acorda toată atenţia. Dumneata căpitane Bartholo nu numai că eşti viteaz şi imbatabil dar eşti mai viclean şi decât un şarpe. Acum ne mai rămâne să deliberăm unde am putea ascunde ,mai bine osemintele.

În biserica mănăstirii ? Cu siguranţă nu , întrucât acest împieliţat care n-are respect pentru nimic sfânt le va căuta şi

găsi acolo cu uşurinţă.

– Dacă le-am ascunde în refectoarul de iarnă (sufrageria de iarnă) sau în cea de iarnă? Sau tot atât de bine în dormitor?

– O, nu ,nu ! Nu cred că-i posibil, sfintele oseminte n-ar fi mai în siguranţă acolo.

– De acord , dar cu atât mai puţin le-am putea ascunde în hambare sau grajduri sau în camerele pe care le ocupăm noi oftă descurajat ,căpitanul. Cei doi amici nereuşind pe moment să ajungă la nici o înţelegere se consolară dând peste cap paharele.

– Oh, oftă preotul sânt la capătul răbdării.

Iar căpitanul înţelegându-l pe deplin arunca numai din când în când câte o privire semnificativă înspre polobocul de vin. Prin asta dorea probabil să afirme că renunţase şi el să mai găsească o ascunzătoare cât de cât sigură pentru moaştele sfântului.

– Ca să spun adevărul şi eu simt că sunt la capătul puterii, venerabile părinte. Cu toate astea ce-aţi spune dumneavoastră dacă am căuta acum nepreţuitul nectar despre care mi-aţi făcut cinstea de a-mi mai adineauri ?

Preotul încuviinţă dând cu gravitate din cap şi se apucă să tragă de cordonul soneriei. Apăru aproape instantaneu un călugăr somnoros care păru încântat de comisionul pe care-l primise întrucât la o ocazie ca asta el nu uita niciodată să verifice dacă vinul nu era cumva răsuflat. Reveni cu polobocul

umplut pân-la vârf, adresându-se preotului superior:

– Venerabile părinte vă avertizez că acesta e tot ce-a mai rămas în butoiul cu vin de Malvoisie.

– Ah ! se exprimă acesta cu-o nuanţă de regret în voce,sper totuşi că acesta nu-i ultimul vin din pivniţa noastră.

– Se mai găsesc încă două butoaie ceea ce înseamnă că ne va ajunge pe mai mult timp cu condiţia desigur să nu se bea prea mult din vinul preţios care vă e rezervat în exclusivitate dumneavoastră.

– Bine,bine, spuse nemulţumit preotul căruia nu-i cădea tocmai bine că afurisitul acesta de pivnicer se apucase să trădeze toate secretele casei şi tocmai în faţa acestui căpitan a cărui sete părea de nepotolit.

– Şi-acum ce vom face cu butoiul gol, părinte? Dispuneţi să fie reumplut sau să-l mutăm deocamdată în hambar?

Preotul căruia îi repugna să se ocupe de asemenea detalii reflectă câteva clipe în timp ce faţa i se încruntă şi pe frunte îi apăruseră câteva riduri. Dar deodată chipul i se lumină iar ochii începură să-i strălucească.

– Ia ascultă-mă un moment , frate. Ce-ai zice tu dacă am ascunde în acest butoi gol osemintele sfântului? Aici vor fi în siguranţă fiindcă nici măcar lui Stoerter-Becker nu-i va trece prin cap să caute moaştele pe fundul unui butoi oarecare aranjat cum se cuvine în pivniţa abaţiei. Fratele pivnicer ascultă stupefiat această propunere căreia i se ralie imediat după ce

ştiu despre ce era vorba. Pentru a împiedica orice trădare cei trei au hotărât să se pună pe lucru imediat întrucât nu puteau fi siguri când va decide corsarul să-şi pună ameninţarea în practică.

CAP .II ÎN SUBTERAN

Căpitanul Bartholo constată cu groază că Stoerte-becker evadase prin subteran şi de-acum piratul ştia pe unde putea pătrunde mai uşor în tainiţele mănăstirii pentru a pune mâna pe sarcofag .Pentru a nu putea fi surprins totuşi de către acesta, Bartholo îşi trimise câţiva dintre oamenii săi pe plajă cu misiunea de a-l anunţa când îşi va face apariţia fratele Vitalis(PIRATUL).

Abia apoi se grăbi de deşertă sarcofagul de osemintele sfântului Vincent care au fost transportate în cele din urmă într-unul din butoaiele goale care fusese odinioară umplut cu vin de Malvoisie aflate-n custodia pivnicerului.

Monte-Corvo era aprovizionat pentru mai multe luni cu toate cele necesare traiului. Întotdeauna fusese aşa întrucât mănăstirea în vremurile cele mai tulburi contase de multe ori pe perioade mai îndelungate de asediu şi nimănui care trăia în perimetrul acesteia nu-i plăcuseră perioadele mai mari de post şi ajun. Din această perspectivă nimeni n-ar fi dorit ca lucrurile să se schimbe , iar căpitanul tocmai de asta voia să se asigure.

Nu se putea accede în mănăstire decât prin pasajul

subteran care trecea prin criptă şi urca apoi spre una din aripile bisericii chiar în spatele altarului. O placă imensă de piatră de formă ovală bloca accesul din pasajul subteran înspre biserică care nu se putea ridica dinspre interior şi fără îndoială acesteia i s-ar fi putut adăuga şi alte obstacole şi greutăţi de-o astfel de manieră încât să reziste tuturor eforturilor care se vor depune ulterior.

Cu alte cuvinte mănăstirea se găsea la adăpost de orice surpriză împreună cu toţi cei care adăstau pe moment acolo şi-acum nu se putu abţine să-şi guste triumful anticipând eforturile zadarnice pe care probabil nu le va precupeţi piratul pentru a intra în posesia mult doritelor moaşte. Părintele superior nu avea de ce spune tuturor unde se găsesc osemintele, era suficient s-o spună că se află în siguranţă departe de orice profanare.

În timpul acesta Stoerter-Becker îşi avea planurile sale în ceea ce priveşte reîntoarcerea cât mai curând posibilă în criptă. Va trebui să ia cu sine pe toţi oamenii de care se va putea lipsi de pe BELIER , întrucât era conştient că va trebui să ducă o bătălie. Cum nu putea lua cu el un număr prea mare de torţe care ar fi făcut atmosfera din subteran şi mai irespirabilă Stoerte-becker dădu dispoziţii maestrului Wigbold să pregătească câteva sticle cu fosfor care să-i asigure o luminaţie îndestulătoare. Întrucât această cerere necesita timp şi pricepere Klaus se înarmă cu răbdare.

– M-am mai gândit şi la altceva se exprimă savantul când Stoerte-becker îşi făcu intrarea în laboratorul unde confecţionarea materialului cerut de Stoerte-becker era în plin proces de fabricaţie . Priveşte aceste sticle! La prima vedere nu prea spun mare lucru dar cu toate astea sânt capabile să distrugă un zid de un metru grosime.

Stoerte-becker luă unul dintre tuburile de sticlă ce-i fuseseră arătate după care îl privi cu multă atenţie. Obiectul acele de grosimea unui deget şi lung cât un picior englezesc conţinea un lichid roşu. La unul dintre capete tubul era închis printr-un dop ascuns, prin care trecea un fitil.

– Atrag cu precădere atenţia asupra acestui fitil pe timpul transportului , întrucât dacă acesta se-nfundă înăuntrul tubului urmează o explozie extraordinară,se pronunţă Wigbold. Fenomenul acesta distructiv nu se produce totuşi decât după două minute de la procesul de îndesare necontrolată a fitilului în tub,aşa că există suficient timp pentru a te pune la adăpost.

– Dar asta e minunat maestre ca de altfel toate lucrurile pe care le realizezi,dar de data asta n-o să folosesc exploziv.

– Bine ,dar n-ai afirmat tu singur că vrei să iei cu asalt mănăstirea Monte-Corvo?

– Bineînţeles dar nu aşa cum îţi imaginezi. Spui că ne putem apropia de clădirea mănăstirii printr-un tunel subteran care duce drept la criptă iar ceea ce caut eu se găseşte chiar acolo. Nu e exclus ca servitorii mănăstirii să apere cripta. Prin

urmare vezi şi singur că nu mă pot folosi de proprietăţile tubului.

– Fie şi aşa, dar nu poţi ştii niciodată la ce se poate întâmpla.

– Sper totuşi să nu fie cazul ARNT! Prefer să termini mai degrabă cu sticlele astea luminoase decât să-ţi baţi capul cu alte invenţii.

Un pic vexat Wigbold reluă tubul pe care-l depuse cu multă grijă într-o caserolă umplută cu vată unde se mai găseau şi alte ustensile învelite cu grijă. Către miezul nopţii sticlele fosforescente erau gata. Unul după altul oamenii părăsiră vasul Bellier sub conducerea lui Stoerte-becker. Ordinele pe care le primiseră oamenii erau de-a ţine ascunse sticlele fosforescente până ce vor fi ajunşi în subteran. Stoerte-becker pătrunse primul, hotărât, în tunelul în care domnea cel mai profund întuneric şi dădu comanda ca sticlele fosforescente să fie amorsate. ARNT Wigbold ceruse să facă parte dintre oamenii expediţiei dar Stoerte-becker refuzase întrucât nu vedea sensul ca un savant să-şi rişte capul acolo unde nu era vorba decât de-a da şi a primi lovituri. Wigbold insistase afirmând că ţinea neapărat să vadă arhitectura celebrei cripte care conţinea un număr impresionant de alte sarcofage confecţionate artistic. În cele din urmă Klaus consimţi pentru a nu-l contrarie pe vechiul său maestru. În urma lui Stoerte-becker păşea Sambo înarmat cu un topor uriaş. După acsta venea Wigbold apoi cei doi

căpitani Limpurg şi Stenefeld iar la urmă restul camarazilor. Hinrik Nissen nu putuse veni întrucât se resimţea în urma rănilor primite cu ocazia loviturilor de bici pe care i le administrase cu o cruzime nemaipomenită caidul piraţilor din Rif. Când Stoerte-becker se întoarse întâmplător îl zări pe Wigbold care-l luase locul lui Sambo . Întrebă pe-o voce joasă unde se găsea negrul transmiţând din om în om cererea sa. Răspunsul a fost :

– Nimeni nu l-a văzut pe Sambo şi nici nu se cunoaşte unde este.

– Pe maţele dracilor! Sper că tipul n-a dat bir cu fugiţii. Aici în criptă l-am văzut pentru întâia oară cum tremura de frică. Conducătorul micii trupe dădu semnalul să se reia marşul, nemulţumit. Era deja foarte ataşat de micul negru care-i salvase viaţa ,dar nu-i putea totuşi ierta laşitatea.

CAPITOLUL III

DEZILUZIE

Între timp depăşiseră coridorul umed şi îngust situat mai jos de Borta Vrăjitoarelor şi prinseseră să urce. Stoerte-becker făcu o mică pauză pentru a permite tuturor să se apropie ţinând cont că grupul său se dispersase destul de mult în timpul marşului.

– Tăcere ! Nu auziţi nimic? Ascundeţi-vă lămpile cât puteţi mai bine! Le şopti acesta pe-un ton scăzut după care

aproape imediat o tăcere profundă se înstăpâni în subteran. Nu puteau vedea absolut nimic dar puteau auzi un zgomot nelămurit care se apropia constant.

– Cu siguranţă cineva coboară scara dar ignoră cu desăvârşire că noi suntem aproape îi şopti Klaus la ureche lui Wigbold . O să-l apuc de beregată pentru a nu mai apuca să strige după care vom aprinde una dintre lămpi să vedem ce şi cum. Maestrul îşi drese glasul ca pentru încuviinţare după care toţi îşi ţinură respiraţia aşteptând cu înfrigurare desfăşurarea evenimentelor.

Cât despre cel care cobora acum scările, acesta părea că nu bănuieşte nimic, nu se ferea în nici un fel, nu-şi amortiza zgomotul paşilor şi nici nu avea vreo sursă de lumină asupra lui.

Nu ajunsese decât la o jumătate de pas când mâna de fier a lui Stoerte-becker îl şi prinse de gât nemailăsându-i răgazul să zică nici pâs.

– Ţine-l tu Wigbold murmură Klaus aprinzându-şi pentru un scurt moment lampa .

Savantul se conformă imediat pentru a constata cu o uimire nemărginită că prizonierul lor nu era nimeni altcineva decât Sambo.

– Pe mii de tunete! gemu tulburat Stoerte-becker. Ce înseamnă asta? De unde vii?

– Sambo a plecat în recunoaştere.

– Foarte bine , în recunoaştere . Şi ce-ai recunoscut?

– Totul.

– L-ai întâlnit pe inamic?

– Nu.

– Duşmanii noştri au ridicat vreo baricadă de apărare?

– Drumul e liber.

– Şi nu se găsesc în apropiere oameni înarmaţi servitori ai mănăstirii?

– Nu, nu! Drum complet liber.

– Până la poarta abaţiei?

– Până la poartă şi puţin mai departe.

– Dar poarta e închisă şi cheia se află la mine.

– Sambo a reuşit să deschidă poarta.

– Cu ce cheie?

– Sambo a furat cheia atotputernicului maestru dar furat cu gânduri bune voit servit bun stăpân. Stoerte-becker nu putu decât să surâdă gândindu-se la naivitatea acestui candid băiat şi-l iertă pe loc, gândindu-se totuşi şi la serviciul care i se făcuse. Acum îşi continuă interogatoriul.

– Atunci nu se află nimeni în spatele porţii?

– Nu .

– Şi în criptă?

– Criptă? Sambo nu ştie ce este asta.

– Marea sală boltită unde am fost noi îngropaţi de vii.

– Nu , nu , nimeni nu e înăuntru.

– Dar sicriele se mai află la locul lor?

– Da , toate sicrie înăuntru.

– Toate ? Cum ai putea ştii asta? De fapt nu mă interesează decât cel al lui Saint- Vincent.

– Şi acela acolo.

– N-ai cum să ştii asta.

– Sambo poate să ştie. Sambo văzut cu ochi de la el.

– Cum ? De unde a-i putea ştii tu în care sarcofag sunt moaştele Sfântului Vincent?

– Sambo ştie precis. Acest sfânt n-a spus el atotputernicului stăpân pe unde e ieşirea din casa morţilor?

– Bine,fie! Fie-ţi gura de aur! Dacă lucrurile stau aşa sarcina noastră nu va fi prea dificilă camarazi, se pronunţă Stoerte-becker pe-un ton normal întrucât nu mai vedea necesitatea atâtor precauţii. Aceşti laşi mizerabili au spălat deja putina mărginindu-se să îngrămădească câteva sute de kilograme de pietroaie la gura căilor de acces pentru a ne împiedica pe noi să ajungem la burţile lor umflate. Pe de altă parte nici camarazii lui Stoerte-becker nu manifestau un entuziasm deosebit la gândul că răsplata după o eventuală luptă s-ar fi dovedit nişte oase fie ele şi de sfânt şi dacă n-ar fi fost entuziasmul debordant al şefului lor,Stoerte-becker probabil că nici o unul dintre oamenii lui Stoerte-becker nu s-ar fi gândit să-şi rişte viaţa pentru o miză atât de insignifiantă.

Acum însă că lucrurile se dovediră mai uşor de realizat le crescu proporţional şi entuziasmul. Afirmaţiile lui Sambo se

adeveriră punct cu punct. N-au descoperit nici un apărător prin preajmă şi mai mult chiar toate sarcofagele, inclusiv cel vizat de Stoerte-becker se găseau la locul cuvenit.

– Foarte ciudat, îi şopti Stoerte-becker lui Wigbold, aceşti cretini sunt atât de laşi încât îmi permit să acţionez după bunul meu plac? Relicvele sfântului e tot ce posedă ei mai preţios ceea ce face renumele şi forţa lor ,deopotrivă! Dar stai! Mi-a venit o idee! Nu cumva fătarnicii ăştia vor să-mi joace un renghiu şi să fi golit în avans sarcofagul

O bănuială teribilă îl încercă pe Stoerte-beckerDar dacă aceşti ticăloşi mi-au întins o cursă? Pentru a se convinge se repezi şi ridică dintr-o singură opintire capacul greu pe care altminteri pe care într-o tentativă normală doar patru oameni ar fi izbutit să-l ridice. Şi bănuiala i se adeveri! Sarcofagul era gol!

– Păcăliţi!Nemernicii au golit pur şi simplu sarcofagul! Gemu Stoerte-becker pe-un ton teribil. Dar şi-au ales prost clientul!Camarazi vom da asaltul aşa cum am plănuit . O să le-o plătesc cu vârf şi îndesat acelora care-au crezut că-l pot păcăli pe Klaus Stoerte-becker.

– Ura strigară într-un singur glas tovarăşii lui Stoerte-becker cuprinşi de entuziasm. Să mergem la asaltul mănăstirii Monte Corvo.

CAP IV REVANŞA LUI WIGBOLD

Acum că entuziasmul nu lipsea deloc se punea problema de-a profita cât mai repede de el. Nu era să se teamă că inamicii îi vor ataca acum cât erau înconjuraţi numai de zidurile astea groase. Din exterior mănăstirea era oricum inexpugnabilă cu atât mai puţin pentru o trupă înarmată până-n dinţi care nu putea atinge nicidecum performanţa lui Stoerte-becker de-a se fi căţărat pe piscurile stâncilor ascuţite cum o făcuse el odinioară. Ce se putea face pentru a veni de hac acestor locuitori care populau acest stabiliment afurisit? Să-i supună prin foame? Dar asta ar fi durat un timp indefinit mai ales că erau foarte bine aprovizionaţi, cel puţin pentru câteva luni bune. Ca să nu mai spunem nimic despre faptul că asta nu era deloc în asentimentul oamenilor lui Stoerte-becker care preferau întotdeauna o bătălie pe faţă cinstită cu oameni asemenea lor , corp la corp. Şi în fine un argument deloc de neglijat: prada pe care ar fi putut-o dobândi prin acest prelungit asediu ar fi putut compensa oare bogăţiile pe care le-ar fi putut dobândi prin atacarea unei duzini de corăbii pe care le-ar fi putut prăda în acest răstimp?

– Ah,dacă aş fi cărat de unul singur Wigbold explozivul aş şti ce să fac acum cu el se pronunţă Stoerte-becker cu-o voce care-i trăda furia.

– Şi ce-ai fi făcut , mă rog? Veni prompt răspunsul reşinut al magistrului.

– Aş fi făcut să sară în aer bolta asta pentru a le oferi oamenilor mei prilejul de-a se bate. Wigbold se mărgini să surâdă ironic privindu-l pe Stoerte-becker.

– Un proverb vechi şi sănătos spune că nu iese nimic bun atunci când oul se crede şai deştept decât pasărea care l-a clocit, continuă el pe-acelaşi ton flegmatic.

– Asta ne vizează oare pe noi doi, răspunse amiralul piraţilor un pic vexat .

– Păi,pe cine-ar mai putea viza? Nu ţi-am prezentat eu oare tuburile mele pline cu exploziv făcându-te conştient ce foloase ţi-ar fi putut aduce?

– Drace! Dar ştii că ai dreptate?

– Şi nu le-ai respins chiar tu cu dispreţ?

– Pe maţele lui Scaraoţchi aşa e , dar ce-ţi veni de-mi aminteşti de asta acum?

– Păi pentru a-mi lua o mică revanşă pentru umilinţa pe care am suferit-o atunci !

– Ei bine să zicem că şi-ai luat, mica ta revanşă. Am comis o mare prostie maestre dar care om nu mai face câte una din când în când?

– Sunt cât se poate de satisfăcut Klaus că ţi-ai recunoscut greşeala şi tocmai de-aceea iată şi răsplata: aici ai tot explozibilul dorit!

Maestrul scoase cu grijă o cutie pe care-o ţinuse ascunsă în mantoul său larg întinzându-i-o lui Stoerte-becker.

– Şi acum , fiule nu mai urmează decât să-mi spui unde trebuie amplasat explozibilul.

– Sub piatra care blochează pasajul asta e de la sine înţeles, răspunse Stoerte-becker

– Nu-i chiar aşa de la sine înţeles pentru că piatra asta e foarte grea probabil e din granit şi în plus călugării or fi îngrămădit deasupra cele mai mari poveri.

– E foarte probabil!

– În acest caz ne va trebui o cantitate foarte mare de explozibil în plus va trebui săpate şanţuri în piatra dură şi destul de adâncă pentru a plasa explozibilul. Nu , nu dragul meu. Bătrânul tău profesor va plasa tubul într-un cu totul alt loc.

– Unde anume?

– Într-una dintre cheile sau mai degrabă lăcaşurile lor, cu care sunt prevăzute aceste bolţi de piatră. Acolo zidăria e cea mai slabă şi se va putea fragmenta uşor în urma exploziei.

– Toate bune şi frumoase maestrule savant, dar cum îţi imaginezi tu că vom putea ajunge acolo sus având în vedere că ne lipseşte scara?

– În schimb avem sicriele.

– Nu se poate spune c-ai fi azi în pană de idei iubite maestre. În acest caz , la treabă! Vom pune sicriele astea unul peste altul aşa că să nu mai pierdem vremea.

Camarazii celor doi nu pregetară să alcătuiască un fel de

piramidă *sui generis* care ajungea până la plafon. Wigbold a fost acela care se căţără imediat până-n vârf înarmat numai cu o săpăligă şi foreza sa după care se puse imediat pe lucru.

Curând practică patru şănţuleţe în plafon unde îşi plasă tuburile cu explosiv. Aceste patru scobituri închipuiau un patrulater suficient de mare pentru a permite trecerea unui om.

– Ei bine , iată totul e gata , se pronunţă maestru răsuflând din greu după ce-şi şterse fruntea transpirată. Şănţuleţele sunt gata acum te rog Klaus pasează-mi tuburile ca să pot încărca minele.

– Încă nu Arnt Wigbold. Pân-acum a avut cuvântul savantul dar acum e rândul omului de acţiune şi comandantului să decidă.

– Ce mai e şi asta acum ? se pronunţă maestrul, puţin dezamăgit.

– Va trebui să ne facem un plan de acţiune înainte de-a aprinde fitilul răspunse Stoerte-becker pe-un ton ferm. Îţi închipui cumva că mă voi aventura cu ochii închişi în luptă fără să ştiu ce vreau? Asta ar fi cu-adevărat o prostie.

Oamenii lui Stoerte-becker fremătară de bucurie auzind cuvintele şefului lor. Deja ochii le scăpărau în orbite iar săbiile prinseră să joace în tecile lor. Wigbold şi Stoerte-becker începură să alcătuiască un fel de scară din sicriele acelea pentru toţi camarazii. Cum nu se putea pătrunde prin spărtura

pe care o va face explozia decât tot numai câte un singur om pentru a nu risca ca acesta să fie neutralizat unul câte unul de către apărătorii mănăstirii va trebui ca trecerea asta să se facă foarte rapid.

– Să-i dăm drumul strigă Klaus imediat ce scara lor improvizată a fost gata. Acum maestre poţi să-ncepi s-o urci când îţi va fi voia dar nu uita că de data asta tu eşti oul iar eu sunt găina.

Camarazii izbucniră într-un imens hohot de râs cu excepţia lui Sambo care neînţelegând nimic strigă cu-n aer indignat:

– Atotputernicul stăpân nu găină , el cocoş este!

Stoerte-becker participă la veselia generală în timp ce maestrul Wigbold se şi pusese deja pe treabă. Vârâse explozibilul în lăcaşurile practicate în plafon cu siguranţa pe care ţi-o dă un lucru deja experimentat dar totuşi destul de încet şi cu foarte mare grijă. O tăcere aproape solemnă se înstăpâni aproape imediat în coridorul îmbâcsit de umiditate şi complet neaerisit. Se putea presupune să valeţii mănăstirii se aflau cu toţii adunaţi la biserică. Într-adevăr din timp în timp se puteau auzi paşii unui om înarmat răsunând pe dalele de piatră sau chiar câte-un crâmpei confuz de voci. Arnt Wigbold ajunse în sfârşit la capătul muncii sale pline de răbdare.

– Ei, ce se aude , sunteţi gata acolo, jos? Pot în fine să

aprind fitilul? Întrebă acesta pe-o voce joasă.

– Gata, dădu răspunsul în numele tuturor, Stoerte-becker.

– Atunci, atenţie, aprind fitilul. Trebuie să mă lăsaţi jos foarte repede ca să am răgazul de-a mă pune la adăpost.

– Totul e pregătit murmură Stoerte-becker , dă-i drumul!

Maestrul aprinse unul din cele patru fitile coborând repede scara improvizată.

– Acum e acum, prieteni şopti el emoţionat ghicind şi singur starea de spirit în care se găseau cu toţii.

Camarazii erau deopotrivă emoţionaţi întrucât acum se decidea într-un fel şi soarta lor . Era doar posibil ca întregul tavan să se prăbuşească peste ei şi-n cazul acesta săbiile pe care fluturau cu-atâta îndârjire acum nu le-ar mai fi servit la nimic. Sau se putea tot atât de bine presupune şi altceva: zidul să fie mult mai gros şi prin urmare mai rezistent decât a presupus maestrul şi să nu se întâmple absolut nimic.

Între cele două cazuri unul mai rău decât altul locuitorii mănăstirii ar fi avut timpul de a-şi fi luat toate măsurile de apărare. Toţi ochii erau fixaţi înspre locul unde trebuia să se producă explozia. Tuburile prinseră să se înroşească apoi ieşi un fel de abur care-n loc să se ridice-n aer se coborî la pământ răspândindu-se în volute sinuoase.

Tuburile începură să degaje acum o lumină atât de vie încât pur şi simplu n-au mai putut fi privite urmată apoi de-o

scintilaţie extrem de rapidă dar explozia propriu-zisă întârzia încă să se producă. Sau avusese deja loc? Ori poate că maestrul se-nşelase totuşi în calculele sale sau poate la fabricarea materialului.

O mie de întrebări de acest fel le treceau prin cap acestor oameni iar unii dintre ei ne mai putându-ţi stăpâni emoţia au început să suspine sau chiar să geamă.Ah, ar fi preferat de-o mie de ori să se repeadă cu săbiile scoase asupra unui duşman formidabil sau să înfrunte cele mai teribile furtuni decât să suporte aceste momente de aşteptare. Între timp tuburile începură să şuiere tot mai ameninţător din prinse să iasă un abur greu care se lăsă îndată la pământ , mult mai greu şi mai dens decât cel de adineauri dar explozia mult aşteptata explozie …tot nu se produse ! Maestrul afirmase că ea se va produce două minute după ce fitilele vor fi fost aprinse. Oamenilor li se părea că trecuseră nu numai cele două minute ci o întreagă eternitate deşi în realitate nu se scursese decât un minut , un singur minut. Cât despre Wigbold , el însuşi se găsea într-o agitaţie extremă. Se deplasa încolo şi încoace aruncând la intervale priviri imploratoare înspre tuburile sale care între timp după ce trecuseră prin culoarea roşie deveniseră de-a dreptul albe. Scânteierile din ce în ce mai numeroase,crescură în intensitate pe când şuierăturile încetară brusc făcând loc unei tăceri imposibil de suportat. Stoerte-becker calm şi imobil ca o statuie de bronz păşise

înaintea tuturor oamenilor săi pentru a fi primul care să pătrundă în breşa creată de iminenta , aşteptată explozie. Îşi încrucişase braţele pe piept având o aparenţă de calm relativ dacă n-ar fi fost buzele sale muşcare până la sânge de parcă s-ar fi aşteptat ca explozia să demareze totuşi printre dinţii săi încleştaţi.

Maestrul încremeni deodată ascultând după care începu literalmente să tremure din toate mădularele ridică unul dintre pumnii săi în direcţia lui Stoerte-becker după care apucând cu-o mână de fier braţul lui Klaus, murmură: acum, acum…apoi îşi acoperi faţa cu mâinile.

CAP V O LUPTĂ INEGALĂ

O emoţie puternică îi cuprinse pe călugării mânăstirii Monte Corvo care-au înţeles în cele din urmă că vor fi atacaţi de piraţii lui Stoerte-becker Se simţiră dintr-odată cuprinşi de-o pietate extraordinară. Acum, subit, se văzură cu toţii cuprinşi de oroarea păcatului şi puşi pe fapte mari : post , rugăciune disciplină religioasă menită a le spăla păcatele. Acum că sfârşitul părea aproape şi nici de timp prea mult nu mai dispuneau pentru a se pocăi cum se cuvine au fost cuprinşi cu

toţii de-o frenezie extraordinară , vecină cu nebunia.

Cel mai important om al zilei era fără-ndoială căpitanul Bartholo. Lui i se încredinţase apărarea mănăstirii iar acesta se purta mergând încolo şi încoace ca şi cum ar fi fost pe de-a-ntregul conştient de demnitatea şi importanţa misiunii sale. Emoţia împletită cu teama a avut darul de a-l transforma complet făcându-l să uite aproape complet de setea lui maladivă după vinurile de soi păstrate în beciurile abaţiei. Eroicului căpitan îi revenea de-acum cinstea de-a se bate pentru binele tuturor iar adversarul său părea demn de el nefiind altul decât Stoerte-becker necontestatul suveran al oceanelor.

Numai că viteazul şi neînvinsul Bartholo nu se găsise niciodată la capătul ameninţător al unei spade , nu a intrat în nici o bătălie niciodată. Fusese crescut şi educat la curte de unde a şi fost îndepărtat până la urmă datorită pasiunii pe care-o dezvoltase pentru rodul viţei de vie.

Tocmai din raţiuni de felul acestora a şi fost trimis pe-această insulă stâncoasă în mijlocul călugărilor franciscani care se bucurau de reputaţia de-a duce o viaţă austeră. Dar se putea tot atât de bine să pui lupul paznic la oi.

Părintele Ambrosius care avea un gâtlej cel puţin tot atât de încins îl simpatiza în mod deosebit pe căpitan şi-n curând ajunseseră prieteni inseparabili. Am văzut de asemenea că Bartholo şi-a trimis oamenii la intrarea în subteran pentru a

preîntâmpina şi a aviza asupra sosirii piraţilor.

De îndată ce-au văzut coloanele acestora apropiindu-se au luat-o la picior în mare viteză pentru a-i alarma pe ceilalţi. În felul acesta s-a procedat mai apoi la asigurarea securităţii moaştelor sfântului prin depozitarea lor în fundul unui butoi golit de Malvoisie.

Abia dup-aceea se grăbiră să interzică accesul dinspre subteran înspre biserică prin îngrămădirea unor greutăţi imense pe lespedea de granit. Bartholo a mobilizat pentru acţiunea asta pe toţi valeţii existenţi ai mănăstirii după care a distribuit tuturor toate armele pe care le aveau în depozite. Căpitanul , el însuşi îmbrăcat în armuri din cap la picioare era pretutindeni dând şi împărţind ordine prin ţinuta ţi efervescenţa acţiunilor sale producând o impresie profundă asupra tuturor locuitorilor mănăstirii.

Părintele Ambrosius pentru a-şi însufleţii supuşii masaţii chiar lângă altar sau începând tocmai de-acolo dădu o dispensă generală de iertare a păcatelor. Nu se prea vedea cum ar putea îndepărta piraţii piatra enormă pentru a ieşii în curtea mănăstirii dar cu toate acestea frica generală în iscusinţa şi forţa de improvizaţie a lui Stoerte-becker era atât de mare încât îl puteau credita cu orice chiar cu supranaturalul. Nu era mare lucru să şi-l imagineze cum iese acesta pur şi simplu din pământ.

Deodată unul dintre slujitorii abaţiei dădu fuga la Bartholo

pentru a-i raporta căpitanului că se fac auzite zgomote suspecte în subteran de sub dalele imense de granit. Ascultară toţi cu maximă atenţie. Nu mai era nici cea mai mică îndoială că cineva fora acolo jos în zidărie, cu-o unealtă specifică. Căpitanul îşi schimbă numaidecât planul de bătaie ducându-şi efectivul cel mai numeros al oamenilor săi înspre locul suspect pe care-l înconjură din toate părţile. Părintele superior îi binecuvântă cu apă sfinţită pe toţi cei de faţă după care se retrase în mare grabă acordându-le permisiunea de-a se reîntoarce astfel fortificaţi la posturile lor de luptă.

Bartholo la rândul său era pretutindeni asigurându-şi oamenii că fortificaţiile vor ţine. În această privinţă era însă un simplu diletant întrucât nu făcuse războiul. El îşi imagina că piraţii îşi vor săpa un şanţ sau o groapă pe unde să iasă la suprafaţă şi de fapt unul câte unul în acest caz fiind-ui relativ uşor să-i captureze pe măsură ce vor fi ieşit din pământ.

Potrivit ordinelor sale primul dintre agresori trebuia lăsat să iasă la suprafaţă apucat de umeri şi dus într-un colţ unde i se va face felul. Aceeaşi metodă urma să li se aplice şi celorlalţi atacatori pe măsură ce vor ieşi la suprafaţă pentru a se angaja în luptă deschisă.

Tocmai de-aceea bravul Bartholo stătea pregătit cu sabia ridicată şi toată lungimea trupului aplecată în faţă pregătit pentru a da lovitura de graţie. Deodată se auzi o explozie îngrozitoare bunul şi bravul căpitan se simţi ridicat de-o forţă

inexplicabilă în aer după care trântit în mijlocul oamenilor săi nu mai puţin bulversaţi.

Apărătorii mânăstirii rămăseseră atât de buimăciţi de desfăşurarea neaşteptată a evenimentelor încât le trebuiră câteva minute bune s-o digere răgaz exploatat exemplar de către atacatori care ieşiseră în bună parte la suprafaţă. Cu ochii scăpărători teribili în mânia lor agitându-şi săbiile formidabile păreau înşişi zeii războiului. În fruntea tuturor apăru ca însuşi Marte Stoerte-becker înconjurat de 100 de inamici de care se apără exclusiv prin atac apucându-şi spada cu ambele mâini şi făcând vid în jurul său. (Vezi,COPERTA). În tot acest timp servitorii abaţiei conştienţi pe deplin de marea lor superioritate numerică nu-şi pierdură deloc curajul iar Bartholo el însuşi constată că deschizătura din sol nu permitea să apară decât un singur om deodată pentru a lua parte la luptă. Se postă în faţa lui Stoerte-becker ţinându-ţi spada sa grea cu ambele mâini.

– Înainte! Nimiciţi-i ca pe nişte câini turbaţi, strigă el cu o voce răguşită patronul nostru sfântul Vincent şi părintele Ambrosius ne-au binecuvântat armele. Situaţia în care se găseau piraţii începu să devină critică întrucât erau ameninţaţi să fie zdrobiţi prin forţa numerică întrucât le era imposibil să primească rapid întăriri.

Sambo îl urmase îndeaproape pe Stoerte-becker sărindu-i în ajutor şi-acum cu toporul în mână făcea ravagii printre oamenii lui Bartholo.

Loviturile cădeau ca grindina în jurul său dar în mod surprinzător datorită extraordinarei sale supleţe reuşi să scape de fiecare dată. Limpurg şi Stenefeld care-l secondau şi-aceştia îndeaproape se luau la întrecere cu şeful lor în ceea ce privea îndrăzneala şi vitejia , cât despre acesta din urmă se bătea ca un leu.

Deja doborâse o jumătate de duzină de oameni dar încă nu reuşise să-l angajeze pe conducătorul celor atacaşi căpitanul Bartholo pe care-l viza în mod deosebit. Presupunea pe drept cuvânt că odată acesta căzut restul inamicilor descurajaţi îşi vor căuta scăparea cu fuga. Dar acesta parcă ar fi presimţit ceva stătea în spatele grosului oamenilor săi preferând să-i încurajeze de-acolo prin ţipetele şi îndemnurile sale furioase. Între timp cei patru piraţi se dispuseră în mod inteligent în jurul deschizăturii de unde s-aştepta apariţia altor şi altor confraţi protejându-le venirea.

Situaţia acestora devenise dificilă când căpitanul Limpurg primi în gât o lovitură puternică de suliţă. Artera carotidă îi fu străpunsă şi bravul căpitan căzu pe spate mort înspre deschizătura pe care o obturase cu trupul său de uriaş.

Valeţii abaţiei scoaseră un muget uriaş de triumf dar Stoerte-becker nu pregetă să vadă gravitatea situaţiei şi nu ezită nici o secundă. Cu o lovitură de spadă se debarasă de adversarul său cel mai apropiat după care cu o repeziciune uimitoare aruncă cadavrul nefericitului său camarad în mijlocul

cetei inamice. În acel moment unul dintre oamenii abaţiei se strecură în spatele lui Stoerte.becker şi-i dădu o straşnică lovitură de ţăruş în coapsă.

Neţinând cont de gravitatea rănii acesta se-ntoarse înspre inamic ca un taur furios în timp ce Sambo la rândul său cu toporul asupra acestora. Prin acest act de vitejie Stoerte-becker reuşi să echilibreze situaţia când părea ea mai deznădăjduită permiţând altor camarazi să le vină în ajutor. Bartholo la rândul său îşi rezumă tactica la un singur ţel: să-l doboare pe şeful asaltatorilor strivindu-l prin forţa numerică. Pentru acest scop nu pregeta să-şi îndemne luptătorii răcnind cât îl ţineau bojocii suplinind prin voce ceea ce-i lipsea prin fapte şi forţa exemplului. Stoerte.becker care în continuare părea să ignore rana pe care-o primise ţinea mulţimea atacatorilor săi la distanţă făcând gol în jurul său. Din păcate devotaţii săi suferiseră şi ei răni serioase şi a fost chiar în momentul cel mai dificil când Wigbold ieşi şi el la suprafaţă.

– Faceţi-mi loc camarazi! strigă el. E rândul meu să acţionez altfel suntem pierduţi.

Spunând asta scoase de sub tunica pe care-mbrăcase câteva cocoloaşe de mărimea unui ou. Servitorii mănăstirii izbucniră-ntr-un râs zgomotos văzându-l pe-acest moşulică cu barba sură cum îşi aruncă-n sus unul dintre ouăle sale ca şi cum s-ar juca.

– Vrei să ne bombardezi cu ouă , neghiob bătrân, nu

cumva ţi-ar prinde mai bine să ţi le faci papară? Torentele de râs se dublară dar asta a fost şi ultima distracţie întrucât explozia care urmă petrecută chiar în mijlocul acelora care se vedeau deja victorioşi a fot atât de năucitoare şi a avut o putere distructivă atât de mare încât patru dintre apărătorii mânăstirii căzură morţi la pământ cu trupurile oribil mutilate. Urmară momente de panică imposibil de descris în care marea majoritate a luptătorilor mănăstirii o luară la goană cât îi ţineau picioarele precedaţi de bravul Bartholo care începuse să strige cât îl ţineau puterile:

– Ajutor ! Ajutor! Salvaţi-ne de personificarea diavolului , acest Mefistophel care aruncă-n noi cu asemenea ouă diavoleşti. Salvaţi-vă!

Cele câteva ouă sau bule explozive pe care le aruncă în plus Wingbold , au fost irosite pur şi simplu, întrucât nu mai rămăsese nici picior de inamic care părăsiră pur şi simplu clădirea bisericii. Wigbold însuşi regretă irosirea celor patru ouă fiindcă erau singurele pe care le adusese. Dincolo de clădirea în perimetrul căreia avusese loc lupta ,Bartholo se grăbi să închidă poarta baricadându-se spre exterior, în acest fel punând ziduri solide , inexpugnabile între apărătorii abaţiei şi piraţii lui Stoerte-becker. Cât despre oamenii lui Stoerte-becker aceştia rămăseseră prizonieri în biserică.

CAP VI O EXECUŢIE TERIBILĂ

Căpitanul Bartholo liniştit în ceea ce priveşte desfăşurarea evenimentelor respectiv ,poarta, dădu ordine şi dispoziţii pentru a împiedica inamicul de-a părăsi biserica. Postase la fiecare fereastră un număr considerabil de apărători şu ţăruşii de luptă pregătiţi care ieşeau din ambrazuri ca şi perii unui porc mistreţ, descurajând orice idee de-a sări în exterior. Piraţii ajunseseră din nou într-o situaţie delicată dar Wigbold promise c-o va scoate el la capăt şi cu asta. Mi dispunea de două tuburi umplute cu explozibil cu care socotea să facă să sară în aer uşa bisericii în care se găseau sechestraţi.

Din interiorul clădirii nu se putea zări baricada ridicată de Bartholo dar se putea presupune pe bună dreptate că ea exista cu-adevărat. Niciunul dintre camarazi nu se-ndoia de adevărul celor spuse de învăţat. Acesta, cu acordul lui Stoerte-becker introduse cele două tuburi sub uşă ,potrivi explozibilul după care toată lumea aşteptă cu nerăbdare. Voiau să iasă cât mai repede afară din cursa în care fuseseră prinşi pentru a relua lupta cu apărătorii mânăstirii şi a termina-o cu ei.

Wigbold pe de altă parte nu era însă prea încrezător în efectele explozivului său din două motive: odată că uşa era prea masivă apoi nici lăcaşul pregătit pentru introducerea materialului nu era tocmai potrivit. Explozia se produsese

totuşi dar aşa cum se aşteptase savantul, rezultatul exploziei era mai degrabă mediocru. Uşa se crăpă în mai multe locuri câteva grinzi se îndoiră dar mai rămâneau o grămadă de pietre şi alte obstacole de îndepărtat pentru a-şi putea croi un culoar de trecere înspre exterior.

– Mii de tunete , maestre! răcni Stoerte-becker înfuriat. Dar ce-am realizat acum e-o nimic toată în raport cu munca pe care va trebui s-o desfăşurăm pentru a ieşi din cursa asta. Ia dă-ncoace câteva din ouăle alea năzdrăvane pentru a le arunca în canalul ăsta abia format.

– Nu mai am niciunul, veni sec răspunsul.

– La dracu! Atunci ne vom croi drum cum vom putea până la ticăloşii ăia. Săriţi prin ferestre şi moarte inamicilor!

– Înainte! Moarte duşmanului, răcniră oamenii lui Stoerte-becker entuziasmaţi, ca şi cuprinşi de amok.

În ciuda rănilor sale ,Stoerte-becker a fost primul care se urcă pe una dintre cele mai înalte ferestre ale bisericii. De acolo ajunse să poată contempla în voie întreaga pădure de ţăruşi, suliţi şi halebarde care se-ndrepta ameninţătoare înspre ei. În acelaşi moment o adevărată grindină de proiectile şi săgeţi se abătu asupra lui „salutându-i” prezenţa dar din fericire scăpă neatins.

Atunci Stoerte-becker cu o cutezanţă vecină cu nebunia se ridică în toată lungimea trupului său în cadrul ferestrei după care cu un salt formidabil sări în mijlocul duşmanilor săi.

Stoerte-becker suferi desigur mai multe răni în acest salt aproape sinucigaş dar din fericire niciuna nu era gravă, şi-acum inamicii săi urmau să plătească din plin preţul rezistenţei lor. Apărătorii abaţiei se bazară din nou pe puterea numărului lor dar Stoerte-becker luptându-se ca un leu îşi croi drum printre ei făcându-şi o uliţă largă cu tăişul spadei sale.

Îndată i se alătură Sambo al cărui topor păru a se multiplica spărgând cranii sau străpungând piepturi. Acestuia i se alăturară într-un timp scurt ceilalţi camarazi cuprinşi de-o furie de nemărginit pentru toate neajunsurile pe care le întâmpinaseră şi dornici de-a o termina atunci şi acolo cu duşmanul. Oamenii lui Bartholo nu putură suporta şocul.

– Spre altar , spre altar! urlă din toţi bojocii. Bartholo care fu primul care dădu exemplul.

În retragerea lor căpitanul şi trupa sa au fost urmaţi de către toţi aceia care de la adăpostul clădirii aruncară cu diferite obiecte asupra piraţilor provocându-le răni mai mult sau mai puţin serioase îngăduindu-le răgazul necesar majorităţii apărătorilor de-a se baricada în dosul altarului. În ciuda tuturor eforturilor oamenii lui Stoerte-becker nu reuşiră să împiedice fuga acestora şi să forţeze uşa. Călugării nu rămăseseră însă inactivi. Alături , în aceeaşi clădire se găsea o bucătărie bine utilată unde au putut umple câteva recipiente mari cu apă clocotită. Stoerte-becker care era pe punctul de-a evalua noua situaţie ivită căutând o nouă tactică de atac văzu apărând la

ferestrele clădirii un grup de călugări pregătindu-se să reverse enormele vase. Realiză dintr-o privire ce intenţionau inamicii .

– Retrageţi-vă , în interiorul clădirii , le strigă el pe-o voce tunătoare.

Obişnuiţi să se supună necondiţionat ordinelor şefului lor , piraţii se dădură îndărăt. Cinci dintre aceştia mai puţin ascultători decât camarazii lor au suferit însă arsuri atât de grozave încât îi implorară pe camarazii lor să îi ucidă pentru a le curma suferinţele. Maestrul Wigbold care le sări în ajutor şi le examină rănile se convinse că erau atât de grave încât nu le vor mai putea supravieţui de aceea singurul serviciu pe care li-l mai puteau aduce era să le dea lovitura de graţie ceea ce se şi înfăptui imediat. Piraţii înnebuniţi de furie cerură imediat răzbunare iar Stoerte-becker care nu mai era capabil să le domolească furia hotărî să le ofere un exemplu.

– Să se aducă, repede lemne şi paie să-i afumăm pe canaliile astea. În câteva minute oamenii lui Stoerte-becker ridicară un rug uriaş în faţa altarului peste care au deversat o mare cantitate de gudron pe care-l descoperise Sambo. În acelaşi timp îngroziţi de preparativele care se făceau , călugării şi ajutoarele lor se plecară pe ferestre pornindu-se pe-un cor de lamentări şi implorând mila vrăjmaşilor lor.

– Milă? Mugi Stoerte-becker mai înfuriat ca oricând, arătându-le cadavrele camarazilor săi oribil mutilate desfigurate din pricina arsurilor groaznice pe care le suferiseră. Voi aţi avut

milă de nenorociţii de-aici? Îngrozit de perspectiva de-a pieri ars de viu preotul superior care condamnase el însuşi la moartea pe rug destui eretici, apăru la una dintre ferestre . Cu o faţă descompusă de groază palidă ca unui mort ne mai amintind prin nimic de trăsăturile sale rubiconde, promise cu o voce tremurândă de a-şi abandona toate comorile adunate în incinta mânăstirii inclusiv relicvele sfântului Vincent numai pentru a i se permite lui şi oamenilor săi să-şi conserve viaţa. Se izbi însă de-un refuz net şi hotărât al lui Stoerte-becker

– A venit vremea să ispăşiţi pentru toate păcatele şi existenţa voastră ruşinoasă. Veţi muri cu toţii! Aprindeţi rugul!

Oamenii lui Stoerte-becker izbucniră în strigăte de bucurie la gândul răzbunării apropiate şi începură să arunce făclii aprinse în mijlocul rugului. Câteva momente mai târziu o coloană de fum şi flăcări se ridică înspre cer răspândind un fum impenetrabil şi sufocant.

Urlete teribile urmară aproape imediat acoperite pe alocuri doar de zgomotul surd al prăbuşirii grinzilor peste nenorociţii care se aflau înăuntru. Mai mulţi călugări cuprinşi de-o nebunie furioasă săriră în mijlocul rugului pe când alţii sucombară aproape de ferestre asfixiaţi de valurile de fum care cuprinseseră clădirea. Incendiul dură mai multe oare şi din altar nu mai rămăsese decât zidul exterior şi peştera.

Toţi cei care-şi căutaseră adăpostul acolo pieriseră arşi sau asfixiaţi . Stoerte-becker îşi îndeplinise misiunea de justiţiar

teribil dar se consolase cu gândul că nici unul dintre cei jertfiţi n-a fost vrednic de milă sau de vreun interes aparte. Fuseseră criminali, mincinoşi, leneşi şi ipocriţi .

– Am gâtlejul uscat spuse Klaus după ce focul se stinse , bine că peştera a rezistat incendiului! Stoerte-becker ,urmat de Sambo, Wigbold şi căpitanul Stenefeld găsi nu fără dificultate un mijloc de-a coborî scara pe care urcaseră , printre ruinele fumegânde. Odată ajunşi jos se împiedecă de trei cadavre. Acelea a preotului superior a căpitanului şi pivnicerului care mai aveau paharele în mână şi înotau într-un lac de vin.

– Oh! Oh! strigă Stoerte-becker aceşti băieţi de viaţă au preferat să moară înecaţi în vin decât să piară arşi în flăcări. Diavolul să le ia sufletele, cu el în iad. Aceştia au murit aşa cum au trăit , butoaie pline de vin! dar acum să explorăm peştera care pare destul de bine garnisită. Asta ne va permite să recuperăm ceea am pierdut în cârciuma lui Belier care între noi fie vorba a fost destul de săracă. Stoerte-becker avansă în mijlocul unui şir de butoaie suprapuse.

– Pentru a fi corecţi trebuie să recunosc că pivnicerul s-a achitat minunat de îndatoririle sale. Această peşteră de altfel e foarte bine întreţinută . Pe fiecare butoi se află inscripţionată calitatea vinului,anul îmbutelierii precum şi cantitatea de vin conţinută. Ia te uită! Malvoisie. Exact cu ceea ce voiam eu să-mi astâmpăr setea! Sambo repede , un pahar!

Negrul găsi fără dificultate ceea ce-i ceruse stăpânul său

dar când dădu drumul robinetului nimic nu curse.

– Ah , l-or fi dat gata şi pe acesta ? Se miră Stoerte-becker ciocănind peretele butoiului care suna a gol. Cum naiba s-a nimerit c-am dat tocmai peste butoiul ăsta gol?

– Mai bine te-ai uita Klaus la cele trei cruci şi iniţialele care sunt mâzgălite dedesubt. Cine ştie poate ai afla răspunsul. Vezi acolo iniţialele, S.V.? – Ce poate să însemne asta?

Wigbold ridică din umeri.

– Cine poate şti? Se prea poate să fie iniţialele unui binecunoscut proverb latin numai că nu ştiu pe moment care.

– Nu ţi se pare totuşi c-ar fi mai degrabă iniţialele unui nume? Se interesă Stoerte-becker

– E foarte posibil. Dar la ce nume se referă? Cu siguranţă nu poate fi numele părintelui Ambrosius şi nici al căpitanului Bartholo.

– Un locuitor oarecare al acestei mânăstiri are cu siguranţă iniţialele potrivite acestui nume.

– Dar care să fie acela?

– Ei bine dragă maestre, cu siguranţă eşti prea savant pentru a mai putea vedea pădurea din cauza copacilor. Numele de Saint- Vincent (sfântul Vincent) îţi spune ceva?

– Cu siguranţă, într-adevăr Klaus ai putea avea dreptate dar ce naiba să caute iniţialele numele sfântului pe-un butoi de vin?

– Pentru că blestemaţii ăştia de călugări au ascuns tocmai aici moaştele sfântului. Sambo fă bine şi adu încoace toporul. Negrul se conformă.

Aşa cum bănuise pe bună dreptate Stoerte-becker rămăşiţele omeneşti ale sfântului au fost găsite înăuntru. Aşa se face că Stoerte-becker a fost transportat în triumf de către toţi oamenii devotaţi lui până la cârciuma lui Belier.

Cu asta ţelul lor al tuturora fusese atins şi pentru a celebra cu tot fastul cuvenit această mare realizare de-a fi cucerit o cetate inexpugnabilă cum era considerată această mănăstire Stoerte-becker propuse o sărbătorire pe cinste.

Se înţelege de la sine că pentru a se asigura de reuşita festinului pivniţa părintelui Ambrosius cu butoaiele sale a fost puse la dispoziţia convivilor. Cele mai multe stacane cu preţiosul vin de Malvoisine au fost ridicate în sănătatea lui Stoerte-becker stăpânul redutabil al oceanelor.

SFÂRŞITUL FASCICULEI 20